

We zeggen en schrijven 16 januari 2006.
Honderdveertien wenskaarten, de e-mailtjes niet meegeteld!
Een schande dat ik ze nog niet heb beantwoord?
Voor 't eerst in mijn leven vind ik van niet.
Ik schreef de naam van elke afzender op en stak de kaart achter de deuroplijsting.
Het waren er te veel voor één deur. Ik heb nochtans grote deuren.
Na een paar weken beginnen de kaartjes weg te zakken.
Kerstmankarten spelen verstoppertje achter sneeuwmankarten, kunstig geplooid theezakjes en tot kaarten omgetoverde vakantie- en familiefoto's.
Losse inlegblaadjes zoeken een eigen weg om op de grond terecht te komen.
Vanmorgen lagen er drie.
Ik weet perfect bij welke kaarten ze horen.
Ik weet perfect wie, welk soort kaartje stuurt.
Vandaag liggen de omslagen klaar geschreven.
Honderdzesentwintig omslagen.
Twaalf kaarten extra voor mensen die niet, nog niet, schreven omdat volgens een heel oude etiquetteregel, in bepaalde gevallen, bepaalde mensen eerst moeten schrijven.
Ik dus.
Van de honderdveertien kaartjes die tot hiertoe in mijn bus terecht kwamen, werden er welgeteld drie geschreven door een man.
Eén dichter, één schrijver en als kroon op het werk...mijn rechtstreekse buurman.
Is kaartjes schrijven dan echt een vrouwenzaak?
Bij mijn burens al zeker niet.
Nieuwjaar, verjaardagen.... Buurman schrijft! Uitzonderingen bevestigen de regel nog steeds.
Mijn eigen man vindt het maar niks.
"Als jij er ooit niet meer bent, zal ik het niet overnemen," zegt hij resoluut.
"Buurman heeft een vrouw. Hij neemt niets over, hij doet het gewoon," sputter ik.
"En toen m'n oudste zus overleed, heeft mijn schoonbroer het schrijven wel gewoon overgenomen."
"Iets dat me ten zeerste verbaasd want je schoonbroer is niet zo'n type," zegt m'n man.
Ik aarzel.
Welk type moet je zijn om iemand het beste toe te wensen via een kaartje?
Mijn schoonbroer volgt wel de oude etiquetteregel.
Ben dus benieuwd of ik nog een kaartje terug krijg.
"Wie weet hoe je verandert als ik er niet meer ben," mompel ik.
Enfin, de omslagen en de postzegels liggen klaar.
Nu nog een tekst.
Tot vorig jaar schreef ik op elk kaartje een persoonlijke boodschap. Dit jaar lukt het me niet.
Ik maak een tekstje dat voor iedereen kan dienen. Is dit echt te onpersoonlijk?
Nee, het is juist heel doordacht. Ik stuur iedereen het volgende:

*Hartelijk dank voor de vele lieve wensen.
Diegene die geen kaartje of e-mail stuurde, heeft daar allicht een persoonlijke reden voor.
Ja... ik weet het wel... een kaartje na de 15de januari is een beetje absurd.
Maar geef toe dat je er niet veel meer krijgt rond dezen tijd dus probeer het positief te bezien.
2005 bracht voor velen onder ons een hoop verdriet en zorgen.
Voor anderen een hoop geluk.
2006 zal niet anders zijn.
C'est la vie!
Onze wens naar jullie toe?
Elke dag starten met jezelf een beetje graag te zien.
Kom uit je bed, kijk in de spiegel en glimlach.
Als de 126 mensen die dit kaartje krijgen, dit allemaal doen,
wordt een stukje wereld gelukkiger.*

